

Arrest

nr. 114 781 van 29 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 24 september 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. MOSKOFIDIS loco advocaat L. LUYTENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, zijnde de echtgenoot van tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij integraal over daar eerste verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenote.

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van tweede verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeens-Russische origine, afkomstig uit Katyr-Yurt. Daar u door uw moeder werd opgevoed, zonder de aanwezigheid van uw vader, werd u beschouwd van Russische origine te zijn. Op 5 maart 2009 trad u wettelijk in het huwelijk met Y. R. (...) (O.V. 7.720.354), dit zeer tegen de zin van zijn familie. Uw man had u gevraagd om zich bij jullie huwelijk te bekeren tot het islamitische geloof wat u ook deed. De familie van uw man had tijdens de twee Tsjetsjeense oorlogen veel mensen verloren en was zeer anti-Russisch gekant. U werd door zijn familie als Russische beschouwd. Na het huwelijk verhuisden u en uw man naar Grozny. Daar leefden jullie een maand samen. Dan kregen jullie bezoek van de familie van uw man. Zij overtuigden hem om terug te keren naar het ouderlijke huis. Uw man als Tsjetsjeen beschouwde de gehoorzaamheid aan zijn ouders als heilig en bijgevolg gingen jullie wonen in zijn ouderlijke huis. In het ouderlijke huis van uw man werd u vernederd en beledigd door zijn moeder en zijn zussen omwille van uw Russische origine. U kreeg telkens te horen dat ze u vroeg of laat zouden doen vertrekken. Soms kwam het zelfs tot een gevecht tussen u en de zussen. In het begin van uw huwelijk hoopte u dat deze situatie zou wijzingen wanneer er kinderen kwamen. Echter na de geboorte van uw eerste kind, veranderde er weinig aan deze situatie. De situatie werd voor u nog erger, daar ze er nu mee dreigden om uw kinderen af te pakken, hen tegen u op te zetten en te zorgen dat u hen nooit zou zien. De familieleden van uw man dreigden er zelfs mee om u te vergiften. U kreeg te horen dat ze u zeker zouden weggagen, en dat ze ondertussen al een nieuwe bruid hadden gevonden voor uw man. U vroeg uw man meermaals om de ouderlijke woning te verlaten. Uw man verhuisde meermaals met u naar Grozny om daar te werken. Jullie hebben nooit langer dan twee maanden ergens anders gewoond. Telkens jullie verhuisden naar Grozny, kwam zijn familie bij jullie langs en eisten ze dat uw man met de kinderen zou terugkeren naar Katyr-Yurt, wat hij ook daadwerkelijk elke keer deed. U wilde niet zonder uw kinderen leven, dus had u geen keuze en moest u telkens ook terugkeren. U overhaalde uw man opnieuw om te verhuizen en jullie verhuisden in mei 2013 naar Nesterovska, Ingoesjetï. Ook in Nesterovska vonden de familieleden van uw man jullie terug. Jullie waren deze beledigingen, bedreigingen, en moeilijkheden met de familieleden van uw man beu en jullie vonden geen kracht meer om deze situatie nog langer te trotseren. De broer van uw man hielp jullie uiteindelijk te vertrekken vanuit Nesterovska. Jullie verlieten Ingoesjetï in mei of juni 2013 en reisden via Oekraïne naar Polen en vervolgens verder door naar België. Jullie kwamen in België aan op 16 juni 2013. Dezelfde dag vroegen jullie asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van jullie asielrelaas legden jullie het rijbewijs van uw man en jullie huwelijksakte voor.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst verlaten te hebben omwille van uw vrees voor uw schoonfamilie. Uw schoonfamilie keurde uw huwelijk met R. (...) niet goed omwille van uw Russische origine. Zij beledigden u, dreigden ermee om u te vergiften, en uw kinderen af te pakken. Zij maakten duidelijk dat ze er in zouden slagen dat u uw man verliet en lieten u weten dat ze reeds een nieuwe bruid van hem hadden uitgekozen. U en uw man werden deze behandeling door uw schoonfamilie beu en jullie vluchtten naar Europa (CGVS vrouw p. 4, 5, 6, 7, 8, 9).

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Eerst en vooral moet opgemerkt worden dat de problemen die u ondervond met uw schoonfamilie, met name dat ze u als echtgenote van R. (...) niet willen accepteren, al begonnen zijn sinds uw huwelijk in maart 2009, ondertussen toch al meer dan 4 jaar geleden. U gaf aan dat jullie deze problemen beu waren, jullie moe waren en geen kracht meer hadden om deze problemen nog langer te trotseren (CGVS vrouw p. 5, 6, 7, 16). Deze problemen, die u beschrijft als vernederingen, beledigingen, negatieve verwijzingen naar uw Russische origine, ruzies, kritiek, dreigementen om uw kinderen af te pakken en hun overtuiging dat ze er in zullen slagen om u weg te krijgen, werden enkel mondeling geuit (CGVS vrouw p. 5, 9, 15). U verwees weliswaar naar gevechten met de zussen van uw man, waarbij u geschopt, geslagen, geduwd en aan uw haren getrokken werd. Echter u gaf ook aan dat u bij deze gevechten geen ernstige verwondingen opliep en dat u nooit enige verzorging nodig had (CGVS vrouw p. 9, 15). Op de vraag of uw schoonfamilie in de 4 jaar dat u gehuwd was iets had ondernomen om hun dreigementen daadwerkelijk uit te voeren, antwoordde u dat dit niet het geval was. U verwees wel naar het feit dat er de laatste tijd ook bedreigingen waren om u te doden, maar u legde in verband hiermee weinig overtuigende verklaringen af. Gevraagd of er dan iets was veranderd in jullie situatie waardoor ze u opeens met de dood zouden bedreigen, verklaarde u dat dit was omdat ze zagen dat u niet wegging. Toen u er vervolgens op gewezen werd dat u ondertussen toch reeds vier jaar getrouwd was en drie kinderen had, en dat dit dan voor uw schoonfamilie toch al langer een teken was dat u niet zou vertrekken, reageerde u hierop dat u het niet wist wat ervoor gezorgd had dat de situatie was verergerd. U stelde enkel dat hun haat misschien was toegenomen (CGVS vrouw p. 6, 7, 8). Het is echter redelijk te verwachten als u aangeeft dat de pesterijen en bedreigingen de laatste tijd erger werden dat u dan zou kunnen zeggen wat hiervan de oorzaak zou zijn. Vastgesteld moet worden dat deze pesterijen en bedreigingen de bedoeling hadden om te zorgen dat u zelf zou vertrekken en uw man zou verlaten, maar dat deze op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om in uw hoofde te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bovendien moet er op gewezen worden dat u en uw echtgenoot onaannemelijk weinig pogingen ondernomen hebben om de problemen met uw schoonfamilie te vermijden en te ontlopen. Op de vraag wat u en uw man allemaal hadden ondernomen om deze problemen te ontwijken, verwees u enkel naar de verschillende keren dat jullie waren weg gegaan. U stelde dat jullie niets anders konden ondernemen (CGVS vrouw p. 6). U verklaarde dat jullie meermaals zijn verhuisd naar Grozny en éénmalig naar Nesterovska, maar dat de familie jullie steeds terug vond en ze uw man overtuigden om terug te keren naar het ouderlijke huis in Katyr-Yurt (CGVS vrouw, p. 4-5, 8). Toen u gevraagd werd of het niet mogelijk was om elders in de Noordelijke Kaukasus te gaan wonen, zonder dat de schoonfamilie dit zou weten, stelde u dat jullie naar Nesterovska waren verhuisd en dat ze jullie ook daar hadden gevonden (CGVS vrouw p. 6-7). U verklaarde dat uw schoonbroer jullie had aangeraden om naar het buitenland te gaan. U beweerde dat u overal in uw land voortdurend in angst zou leven en dat u niet wilde verhuizen naar koude oorden in Rusland. Op de vraag waarom niet als hiermee de problemen zouden vermeden kunnen worden, antwoordde u dat u het niet wist of u daar zou kunnen veilig zijn. U beweerde dat als ze u zouden vinden, het 100 % zeker was dat ze uw kinderen zouden afpakken (CGVS vrouw, p. 7). Deze uitleg is weinig overtuigend. Er moet namelijk opgemerkt worden dat het slechts één keer was dat jullie elders buiten Grozny of Katyr-Yurt in de Noordelijke Kaukasus zijn gaan wonen, en dat redelijkerwijs kan verwacht worden dat jullie toch meerdere pogingen zouden ondernomen hebben om elders in de Noordelijke Kaukasus of in de Russische Federatie te gaan wonen om de problemen met de familie te ontlopen. Op de vraag of jullie behalve weggaan ook met de schoonfamilie hebben proberen te praten over de situatie bevestigde u dit, maar u gaf aan dat het zinloos was. Jullie hebben echter geen verdere pogingen ondernomen om met de ouderen van jullie teip te gaan praten en hen vragen om te bemiddelen. U beweerde slechts dat dit ook zinloos was (CGVS vrouw, p. 6, 10). Redelijkerwijs kan echter verwacht worden dat u gedurende al die jaren toch meerdere pogingen ondernomen zou hebben om de problemen met uw schoonfamilie op te lossen, te vermijden of te ontlopen.

Verder maakt u niet aannemelijk dat u en uw man, als jullie elders in de Noordelijke Kaukasus of in de Russische Federatie zouden wonen, niet zouden kunnen rekenen op de bescherming van de Russische autoriteiten bij eventuele problemen met uw schoonfamilie. U beweerde weliswaar dat jullie niet zouden kunnen rekenen op de politie, maar u kon niet zeggen waarom niet. U stelde dat met geld alles kan in de Russische Federatie en ook als de familieleden van uw man connecties hadden dat het dan zinloos zou zijn om iets te proberen. Op de vraag of uw schoonfamilie dan connecties en kennissen hadden waarvan ze gebruik zouden kunnen maken, antwoordde u dat u het niet wist. U stelde enkel dat ze veel mensen kennen. Toen u gevraagd werd welke mensen ze dan kenden, kon u hier geen antwoord op geven. U verklaarde enkel dat ze uw man zouden overtuigen om terug te keren en dat hij dat dan zou doen (CGVS vrouw p. 9, 10). Vastgesteld moet worden dat u niet aannemelijk maakt dat bij problemen met uw schoonfamilie jullie geen beroep zouden kunnen doen op de hulp en/of bescherming vanwege de autoriteiten.

Volledigheidshalve dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard niet aannemelijk is. Uit uw relaas blijkt dat u vanuit Nesterovska, Ingoesjetië, met een minibus naar Oekraïne bent gereisd. Vanuit Oekraïne reisde u verder via Polen naar België. Jullie reisden met reisdocumenten. U vermoedde dat het reispaspoorten waren, omdat jullie voor jullie vertrek de binnenlandse paspoorten hadden afgegeven. U was hiervan echter niet zeker want u had tijdens heel de reis geen reisdocumenten gezien. Noch u noch uw man hadden enige vragen gesteld over de reisdocumenten die voor jullie voorzien waren. U wist niet welke namen in de reispaspoorten stonden, want dat had u niet gevraagd en ze hadden u geen informatie over de gegevens in de reisdocumenten verschaft. Noch wist u of de reisdocumenten voorzien waren van een visum en jullie hadden ook geen vragen gesteld aan de begeleiders of de documenten in orde waren. U had zich nergens over geïnformeerd en er waren geen afspraken met jullie gemaakt (CGVS vrouw p. 11, 12, 13). Uw uitleg overtuigt echter niet. Het is weinig waarschijnlijk dat de chauffeur of de begeleider het risico zou nemen om de Europese Unie binnen te komen zonder jullie te informeren over de aanwezigheid van reisdocumenten die er voor jullie beschikbaar waren of over welke informatie in deze reisdocumenten stond. Uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op het risico dat u liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole is het erg onwaarschijnlijk dat u geheel in het ongewisse zou zijn over het al dan niet aanwezig zijn van reisdocumenten voor u of dat u niet werd geadviseerd over wat te doen bij mogelijke controles. Dit alles doet mij vermoeden dat u informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Deze vermoedens worden versterkt door het feit dat u geen origineel paspoort voorlegt.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Het rijbewijs van uw man en jullie huwelijksakte bevatten enkel persoonsgegevens die niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de inhoud van het verzoekschrift leidt de Raad af dat verzoekende partijen zich beroepen op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1.1. Verzoekende partijen zijn het niet eens met de stellingen in de bestreden beslissingen dat "het feit dat de problemen al jaren aansleepten een hinderpaal zouden zijn voor het aannemelijk maken van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade" en dat de pesterijen en bedreigingen ten aanzien van tweede verzoekende partij op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om in haar hoofdte te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, precies omdat deze al jaren aansleepten en bovendien alleen maar escaleerden. Verzoekende partijen merken eveneens op dat niet alleen fysiek geweld begrepen is in de daden van vervolging en zij vestigen de aandacht op artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2.1.2. Verwerende partij heeft *in casu* gemotiveerd dat de problemen die tweede verzoekende partij ondervond met haar schoonfamilie al begonnen zijn sinds hun huwelijk in maart 2009, al meer dan 4 jaar geleden, dat de bedreigingen aan haar adres, op enkele gevechten met haar schoonzussen na, enkel mondeling werden geuit, dat zij bij deze gevechten geen ernstige verwondingen opliep en hierbij nooit enige verzorging nodig had en dat haar schoonfamilie in de 4 jaar dat zij gehuwd was niets had ondernomen om hun dreigementen daadwerkelijk uit te voeren. Verwerende partij merkt op dat tweede verzoekende partij weliswaar verwees naar het feit dat er de laatste tijd ook bedreigingen waren om haar te doden, maar dat zij in verband hiermee weinig overtuigende verklaringen aflegde. Zij kon immers niet zeggen wat precies ervoor gezorgd had dat de situatie plots was verergerd, terwijl dit redelijkerwijs van haar wel zou kunnen worden verwacht. Verwerende partij concludeert hierna dat deze pesterijen en bedreigingen de bedoeling hadden om te zorgen dat tweede verzoekende partij zelf zou vertrekken en haar man zou verlaten, maar dat deze op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om in haar hoofde te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Het betoog van verzoekende partijen dat zij niet akkoord zijn met deze stellingen – waarbij de Raad nog opmerkt dat niet het feit dat de problemen al jaren aanslepen op zich tot de conclusie heeft geleid dat de problemen en bedreigingen niet zwaarwichtig genoeg zijn om als vervolging/ernstige schade te worden aanzien, maar het feit deze bedreigingen aan het adres van tweede verzoekende partij gedurende al die jaren uiteindelijk niet werden gerealiseerd en dat zij bovendien weinig overtuigende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot haar bewering dat de bedreigingen de laatste tijd erger waren geworden – en dat de problemen van tweede verzoekende partij wel degelijk zwaarwichtig genoeg waren, precies omdat deze al jaren aansleepten en bovendien enkel maar escaleerden, verandert niets aan voormelde vaststellingen. Er is bijgevolg geen sprake van een reeds ondergane vervolging/geleden ernstige schade, waardoor artikel 48/7 van de vreemdelingenwet *in casu* dan ook niet van toepassing is.

2.2.2.1. Verzoekende partijen zijn het niet eens met de stelling dat zij onvoldoende pogingen hebben ondernomen om hun problemen in de Russische Federatie op te lossen of te ontlopen. Zoals de bestreden beslissingen zelf aangeven begonnen de ernstige problemen die zij hebben aangehaald reeds na hun huwelijk en zijn deze nooit opgehouden, integendeel zijn deze problemen enkel nog geëscaleerd, niettegenstaande het feit dat zij ondertussen al drie kinderen hadden. De haat van de familie van eerste verzoekende partij tegenover etnische Russen is zo diep en extreem dat er geen enkele manoeuvreerruimte werd gelaten om tweede verzoekende partij toch maar op één of andere manier in de familie te accepteren. Verder geven verzoekende partijen aan dat zij in die periode bovendien verschillende keren in Grozny zijn gaan wonen, en uiteindelijk ook in Nesterovska, maar dat de familie van eerste verzoekende partij hen telkens heeft gevonden. Onder hun invloed gaf eerste verzoekende partij steeds weer toe. Tweede verzoekende partij kan niet “gepenaliseerd” worden voor het gedrag van haar echtgenoot, die klaarblijkelijk niet de kracht en/of de wil had om weerstand te bieden tegen de overmacht van haar familie en waarbij dus het enige redmiddel erin bestond dat zij zich volledig buiten de greep van de familie van eerste verzoekende partij hebben moeten vestigen, buiten de Russische Federatie. Daarbij dient nog rekening te worden gehouden met het feit dat eerste verzoekende partij met ernstige psychische problemen kampt ingevolge de “onophoudende spanningen”. Hoe dan ook dient er volgens verzoekende partijen rekening te worden gehouden met de Tsjetsjeense gebruiken en tradities om in te schatten hoe onhoudbaar de situatie voor tweede verzoekende partij is geweest en om te begrijpen dat zij inderdaad haar kinderen en haar man dreigde te verliezen, indien niet haar eigen leven. Verzoekende partijen merken dienaangaande ook nog op dat zij zelf het best geplaatst zijn om te beoordelen of “er nog een kans was in de Russische Federatie”. Tot slot merken verzoekende partijen op dat zij hebben aangegeven dat zij aan het einde van hun mogelijkheden waren, nu zij ook in Nesterovska niet met rust werden gelaten door de familie van eerste verzoekende partij. Het is onredelijk om de verantwoordelijkheid voor het onderzoek van de feiten te ontlopen door te oordelen dat verzoekende partijen maar meer pogingen hadden moeten ondernemen, aldus verzoekende partijen.

2.2.2.2. De Raad stelt vast dat bovenstaand betoog voornamelijk neerkomt op het uitgebreid herhalen van hun asielproblematiek, waarin verzoekende partijen benadrukken dat zij enkele keren zijn verhuisd maar dat eerste verzoekende partij onder de invloed van haar familie steeds weer toegaf om terug te keren. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat het opnieuw herhalen van het asielaansluiting echter niet van aard is om het motief in kwestie te weerleggen. Verzoekende partijen halen eveneens aan dat eerste verzoekende partij kampt met psychische problemen, dat men rekening dient te houden met Tsjetsjeense gebruiken en tradities om in te schatten hoe houdbaar de situatie voor tweede verzoekende partij is geweest en dat verwerende partij haar verantwoordelijkheid voor het onderzoek

van de feiten tracht te ontlopen door te oordelen dat verzoekende partijen meer pogingen hadden moeten ondernemen. De Raad stelt vast dat ook deze argumenten niet van aard zijn om de gedane vaststellingen in de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen. Immers, verzoekende partijen zijn, zo blijkt uit de bestreden beslissingen, slechts één keer elders buiten Grozny of Katyr-Yurt in de Noordelijke Kaukasus gaan wonen en zij hebben bovendien ook helemaal geen pogingen ondernomen om, eventueel via bemiddeling door de ouders van de teip, met de schoonfamilie van tweede verzoekende partij te praten. Deze uiterst lakse houding staat in schril contrast met hun beslissing om hun land van herkomst dan maar te ontvluchten en vervolgens bij de Belgische asielinstanties internationale bescherming aan te vragen. De verwijzing naar de psychologische problemen van eerste verzoekende partij en de Tsjetsjeense gebruiken en tradities en de bewering dat zij "aan het einde van hun mogelijkheden waren", kan deze totaal onlogische gang van zaken niet goedpraten. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen niet alsnog hebben aangetoond dat zij geen mogelijkheden meer hadden om te ontsnappen aan de problemen met de schoonfamilie van tweede verzoekende partij, noch hebben zij een geldige reden kunnen verschaffen waarom zij hiertoe geen andere pogingen meer hebben ondernomen.

2.2.3. Aangaande het verweer van verzoekende partijen betreffende de vaststelling in de bestreden beslissingen dat zij niet aannemelijk maken dat zij, indien zij elders in de Noordelijke Kaukasus of in de Russische Federatie zouden wonen, niet zouden kunnen rekenen op de bescherming van de Russische autoriteiten, dat het voor tweede verzoekende partij moeilijk is om te weten te komen welke connecties haar schoonfamilie had daar zij vreemd is aan deze familie en dat zij geen kans zou maken om via gerechtelijke en officiële weg in te gaan tegen de "oplossingen" die haar schoonfamilie in petto heeft daar zij het als "vrouw van drie jonge kinderen en als Russische" niet aan kan om voor haar rechten langs officiële weg op te komen, oordeelt de Raad evenwel dat tweede verzoekende partij minstens enige informatie zou hebben kunnen bekomen van haar echtgenoot over de door zijn familie eerder gefrequenteerde vrienden en kennissen waardoor een beeld kon worden gevormd van de door hen mogelijks aangewende connecties en dat de stelling van tweede verzoekende partij dat zij zich als jonge Russische moeder met drie kinderen niet kan beroepen op de steun en bescherming van haar Russische autoriteiten een blote bewering betreft daar deze op generlei wijze met enige objectieve informatie wordt onderbouwd.

2.2.4.1. Waar verwerende partij motiveert dat het erg onwaarschijnlijk is dat tweede verzoekende partij geheel in het ongewisse zou zijn over het al dan niet aanwezig zijn van reisdocumenten en dat zij niet werd geadviseerd over wat zij diende te doen bij mogelijke controles, hetgeen leidt tot het vermoeden dat zij informatie achterhoudt over haar werkelijke reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten, stellen verzoekende partijen dat zij hebben gereisd met Russische paspoorten die de smokkelaar hen had bezorgd nadat hij eerst hun foto's had genomen. Verder halen verzoekende partijen nog aan dat zij hun vertrouwen hadden gelegd in de smokkelaar en bevestigen zij hun verklaringen dienaangaande.

2.2.4.2. Betreft de toelichting dat zij hebben gereisd met de Russische paspoorten die de smokkelaar hen had bezorgd nadat hij eerst hun foto's had genomen, wijst de Raad erop dat verwerende partij aangaande hun bewering dat zij met reisdocumenten hebben gereisd het volgende vaststelde: *Jullie reisden met reisdocumenten. U vermoedde dat het reispaspoorten waren, omdat jullie voor jullie vertrek de binnenlandse paspoorten hadden afgegeven. U was hiervan echter niet zeker want u had tijdens heel de reis geen reisdocumenten gezien. Noch u noch uw man hadden enige vragen gesteld over de reisdocumenten die voor jullie voorzien waren. U wist niet welke namen in de reispaspoorten stonden, want dat had u niet gevraagd en ze hadden u geen informatie over de gegevens in de reisdocumenten verschaft. Noch wist u of de reisdocumenten voorzien waren van een visum en jullie hadden ook geen vragen gesteld aan de begeleiders of de documenten in orde waren. U had zich nergens over geïnformeerd en er waren geen afspraken met jullie gemaakt (CGVS vrouw p. 11, 12, 13).* Voormelde uitleg doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Net zo min kan het argument dat zij hun volle vertrouwen in de smokkelaar hadden gelegd, als verschoningsgrond worden aanvaard voor het flagrante gebrek aan kennis en organisatie met betrekking tot de reisweg. Immers, van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar Europa, kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partijen dat zij geen nadere verklaringen wisten af te leggen omtrent de voor hen voorziene reisdocumenten en dat er helemaal geen afspraken werden gemaakt over wat zij dienden te doen of zeggen in geval van een controle. Uit de informatie welke door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 14, deel 2), blijkt immers dat de buitengrenzen van de Schengenzone uiterst streng worden gecontroleerd waarop uitzonderingen quasi

onbestaande zijn. Het risico voor zowel verzoekende partijen als de smokkelaar op ontdekking is dan ook zeer reëel en het is derhalve volstrekt niet aannemelijk dat verzoekende partijen en de chauffeur/passeur een dermate lakse houding aan de dag zouden hebben gelegd bij de organisatie van deze riskante reis.

2.2.5. Daar waar verzoekende partijen nog opmerken dat het essentiële element van hun asielaanvraag, namelijk hun huwelijk, werd bewezen, stelt de Raad vast dat dit gegeven inderdaad niet ter discussie staat in de bestreden beslissingen. De Raad ziet echter niet in hoe deze bemerking op enige wijze afbreuk zou kunnen doen aan de verschillende motieven van de bestreden beslissingen.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen noch in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aanspraak kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van voormelde wet. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissingen motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.”* De Raad stelt vast dat verzoekende partijen voormelde motivering volledig ongemoeid laten in het verzoekschrift, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt. In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT